

(Opzettelijk zwart. Neen, ik ben niet te gierig voor kleur)

Nederlands

Misdaad

Verhaal

Plaatsopvulling

Daar sta ik dan, wapen, moed, ballen, alles stond klaar. Hij neemt plaats aan de andere kant van de loop van mijn geweer, vragend achter die kogel. Ik ben een vriendelijk iemand, weet dit toch. Wensen laat ik nimmer onbeantwoord. Die grijns, moesten mijn vuisten zijn gezicht ontmoeten zou die grijns sneller verdwenen zijn dan je 'amen' zou kunnen zeggen. Amen. Nog steeds die grijns...

Mijn vingers jeuken, mijn geweer trekt aan zijn figuratieve leiband, blaffend naar de figuratieve postbode. Wat doe ik hier toch? Ik sta op het punt om de muren rood te herschilderen, maar ik wil het niet. Hij vraagt erom, maar ik wil niet antwoorden. Laat ook maar, dit vuiltje moet weggeveegd worden en dringend.

Ik sta er nog steeds en hij ook, kijkend in de loop van het enige meisje in mijn leven: Glock 9mm. Hij komt dichterbij en dichterbij, nu echt smekend om die verlossende kogel recht door zijn hersenpan. Dichter, dichter, nog een beetje. Stop. Hij stopt. Nu is het moment er, het is nu of nooit. Schilder ik deze muren rood met zijn ingewanden of laat ik hem gaan. Mijn vingers gloeien van ongeduld.

Goor, dat bloed. Ik sta versteld over hoeveel bloed er uit zo een hoofd kan spuiten.

Deze keer is er geen ontsnappen aan, ik zal gevat worden en ze zullen allesbehalve mededogend zijn. Geen handschoenen, geen masker, geen dure borsteltjes, niets heb ik gebruikt behalve mijn enige liefde en het vertrouwen in de helaasheid der dingen. Hoogst waarschijnlijk is de politie nu, op dit eigenste moment, zich aan het verzamelen voor dit huis. Opties? Heb ik er wel, vraag ik mij af. Schiet ik mij een weg door de zich buiten aan het opstellende menselijke muur van blauw en metaal of laat ik mijn Glock een einde maken aan het miserabele bestaan dat ik "leven" noem. Welke misdaad is hier nu gepleegd? Waar nu de, bodemloos haast, plas bloed ligt stond enkele ogenblikken terug in de tijd een man. Wat is er nu juist aan de hand. Hij, ik, en een geweer, dat kon alleen maar slecht aflopen, iedereen zal dat toch kunnen zien. Als eerbetoon zou dit kunnen gelden, zeker en vast. Als ik gevat wordt dan is het spelletje gedaan, ik vlieg de gevangenis in en alles wordt in mijn schoenen geschoven. Rechtvaardigheid op z'n best.

Ik sta hier nu, geweer nog steeds in aanslag voor geen enkele mentaal gezonde reden. Moesten ze mij hier zo nu aantreffen zou ik waarschijnlijk deze muur naast mij de eerst komende weken gaan bekleden als donkerrode verf. Het is haast niet eerlijk. Ik heb de maatschappij een dienst bewezen, een echte goede daad zou ik dit niet durven noemen maar een dienst is zeker en vast niet te hoog gegrepen als beschrijving. Deze man was een rotte appel, de maatschappij faalt onvergeeflijk in het autoritair verwijderen van rotte appels. De maatschappij rekende haast op mijn hulp, alleen de mijne. Moeder Staat kon het niet aan dus ik deed haar een dienst. Deze theorie volgend zou ik nu die dienst kunnen afroepen bij haar. Ach, dat gaat niet mijn beste. De staat erkent geen doden, jij bent officieel dood. Had ik kunnen weten. Steek de schuld niet op mij, u ziet duidelijk wie hier feitelijk de gedoodverfde dader zou moeten zijn. Ja! De maatschappij! Ik ben immers maar een product van de wansmakelijkheid van onze maatschappij, zij heeft mij gevormd, niet andersom.

Een geluid buiten. Dat zijn vast de tientallen gewapende mannen, mannen van middelbare leeftijd gewapend met een midlifecrisis en een hoop scherp metaal. Het forensisch onderzoeksteam staat vast al te popelen om hun witte rubber weggooi handschoentjes aan te mogen trekken, zicht-feestend op deze executie. Want dat is het eigenlijk ook, een door de staat georganiseerde executie, uitgevoerd door de man in de straat. Dat team zal, als ik het mij nog juist te herinner, vele vingerafdrukken vinden rondom de plaats waar ik nu nog sta en adem. Afdrukken van mijn schoenen, enige hoofdharen die tijdens de onontbeerlijke spanning van mijn hoofd zijn gesprongen, bloedstaaltjes, monsters van allerlei stofjes en celletjes. Dan, ach zo typisch, het kalkeren van het slachtoffer. De laatste link leggen tussen het slachtoffer en zijn vroegere omgeving. Voor deze lijn is er niets, na de lijn is er evenmin iets. Alleen tijdens het bestaan van deze witte kalklijn zullen we pogen het slachtoffer in gedachten te brengen. Daarna niet meer, dat is zo, dat staat zo geschreven, ik weet het gewoon. Forensisch onderzoek, het is toch echt een baan apart. Net zoals moorden, zeer precies en geruststellend.

Ik sta hier nu nog steeds, verdronken in gedachten over corrupte maatschappijen, openbare executies en seksueel gefrustreerde forensische onderzoekers. Dit voor een man die haast al dood is, ik ben er trots op dat ik nog zo een gedachtenweb kan spinnen op dit uur, vandaag. Vijf voor twaalf om het met een spreekwoord uit te drukken. Het moet eens gedaan zijn, het is al laat en ik moet zien te weten te komen wat ik ga doen. Wat maakt het nog uit? Ik ga dood, dat staat vast. Ik en alleen ik kan verandering brengen aan de snelheid van deze onvermijdelijke dood. Ik heb gedaan wat ik zei dat ik ging doen, ik heb de wereld verlost van een ziekte en nu is het tijd dat de wereld weer verlost wordt van de ziekte die ik voorstel. Glock staat mooi lineair met mijn rechter oor en de achterliggende hersenen, dit zou toch wel garant moeten staan voor een snelle en efficiënte dood. Hoop ik dan toch. Dag wrede wereld! Neen, de wereld uitgaan na een cliché is schandelijk, zelfs voor de kille moordenaar die ik poog te zijn. Nu is het menens, hier stopt het, hier stopt mijn verhaal.

De vogels, buiten, schrikken op. Enige tientallen politiemannen stormen het huis binnen, op de voet gevolgd door enkele inspecteurs in burger. Na enkele minuten wordt het signaal gegeven dat alles veilig is. Mannen in wit treden binnen, achter op de rug kunnen we lezen: 'Forensisch onderzoeksteam'.

Ironisch.